

On kulunut kymmenen päivää siitä, kun Fionn kohtasi Morriganin Arranmoren rannalla ja hyvästeli vaarinsa lopullisesti. Nyt Morriganin veljet kiertävät maita ja mantuja etsien uusia sieluja ja merenväkiset kamppailevat pitääkseen Mustaraukissa vahvistuvat voimat loitolla saaresta.

Ensimmäinen luku

LENTÄVÄ HEVONEN

Kahdesta asiasta Fionn Boyle oli varma.
Yksi: hän oli täynnä muinaista, väreilevää taikaa, joka voisi purskahtaa ulos milloin tahansa.

Kaksi: hänellä ei ollut aavistustakaan, miten hallita taikavoimaansa.

Hän oli jälleen kerran tullut Cowaninjärvelle toivomaan ihmettä. Hän oli polvistunut jäisen järven rantaan, ja hänen yläpuolellaan kaarteli korppeja, jotka raakkuivat kuin mielipuolet.

”Ne taitavat nauraa minulle.”

”Huomionkipeitä pellejä”, mutisi Shelby mulkoillen taivaalle. ”Ne yrittävät vain häiritä keskittymistäsi.”

Fionn heilutteli sormiaan ja yritti saada taikavoimansa

tuikahtamaan. Jääriitteen alla uiskenteli yksinäinen sateenkaarirautu, joka huiskaisi värikästä eväänsä tervehdykseksi. Aiempien Myrskynvartijoiden kuvajaiset eivät tänään näyttäytyneet Fionnille. Jäästä heijastuivat vain hänen omat, harmistuneet kasvonsa.

”Minähän sanoin, että järvi on huono ajatus”, huomautti Sam, joka nojaili rannalla olevaan kivenjätkäleeseen. ”Ei tämän takia kannata hankkia pakkasenpuremia.”

”Cowaninjärvi on täynnä taikaa. Siitä voi olla apua.” Shelby kyykistyi Fionnin vierelle. ”Sinun täytyy vain rauhoittaa mielesi. Ajattele mukavia asioita. Vaikka koiranpentuja.” Shelbyn kaulalla riippuva simpukka heijastui jään pinnasta luunvalkeana. ”Tai käsi kädessä nukkuvia saukkoja. Tai rullalautailevaa pupujussia. Oi! Tai alpakkaa. Tai –”

”Pizzasta tehtyä saarta”, Sam lausui haaveksivalla äänellä. ”Missä puut ovat pepperonia.”

Shelby pyöräytti silmiään. ”Sa-aam! Fionnin on pakko saada taikansa toimimaan.”

Fionn huokaisi. Hän oli jo käynyt läpi miljoona eri ajatusta: jotkin niistä ilahduttivat häntä, jotkin surettivat, jotkin naurattivat, ja muutamat herättivät hänessä halun raastaa hiukset päästään. Hän yritti yhä löytää juuri oikean tunteen – avaimen, joka vapauttaisi hänen lukkiutuneen taikansa. Niin kuin oli tapahtunut Hughie Ruan poukassa.

Hän työnsi kätensä taskuihin, ja hänen sormensa tapasivat Dagdan smaragdin. Hän kantoi sitä mukanaan kaikkialle siinä toivossa, että kivi tuottaisi hänelle jonkinlaista onnea. Tänään smaragdi hehkui himmeästi. ”Ehkä jommankumman teistä täytyy olla kuolemanvaarassa ennen kuin taikavoimani herää.”

Sam katsahti Shelbyä. ”Kiinnostaisiko sinua roikkua pää alaspäin rantakallion reunalta?”

Shelby vilkaisi takaisin. ”Kiinnostaisiko sinua pulahtaa uimaan merenväkisten kanssa?”

”Kiitti tarjouksesta, mutta mieluummin söisin kengännauhani.”

”Eivät merenväkiiset *oikeasti* satuttaisi sinua”, Shelby kiusoitteli. ”Kai muistat, että ne tottelevat minua?”

”Kuinka voisini unohtaa?” Sam vastasi kuivasti. ”Kannat koko ajan kaulassasi tuota *jättimäistä* simpukkaa, mikä on suoraan sanoen tyylirikos.”

Fionn katseli, kuinka häntä tervehtinyt sateenkaari-rautu sukelsi pohjaan, ja samalla tavalla hän tunsu mielialansakin vajoavan. Oli kulunut kymmenen päivää siitä, kun vaari oli kadonnut revontulten loimuun – iäksi. Kymmenen päivää siitä, kun Morrigan oli herätetty haudastaan Meriluolan alta ja kun velhotar oli melkein ahminut Fionnin sielun. Nyt arranmorelaiset olivat

ansassa saarellaan vailla toivoa pelastajien saapumisesta ja odottivat hetkeä, jolloin Morrigan iskisi.

Talvi vaelsi saarella kuin sinnikäs haamu. Joulukuukuu oli tullut ja mennyt ilman juhlia, uusivuosi lipui ohi huomaamatta. Fionnin vaari oli hyvästeissään neuvonut, että saarelaisien tulisi yhdistää voimansa ja herättää henkiin oma velhonsa – velho, joka olisi riittävän vahva tuhoamaan Morriganin – mutta toistaiseksi he eivät olleet onnistuneet löytämään Dagdan hautaa.

Roseakaan ei löytynyt mistään – omalaatuista vanhaa naista ja Malachy Boylen mukaan ainoaa, joka voisi auttaa heitä. Kukaan ei tiennyt, missä Rose asui, ja oli kulunut toista viikkoa siitä, kun hänet oli viimeksi nähty rannalla. Hän oli osoittautunut yhtä vaikeasti tavoitettavaksi kuin Fionnin taikavoima.

”...enkä todellakaan ole kateellinen”, Sam vakuutteli kaikkea muuta kuin vakuuttavalla äänellä. ”Juttu vain on niin, että haluan kalani leivitettyinä ja ranskalaisten kera.”

”Merenväikiset eivät ole kaloja. Äläkä vitsaile niiden syömisellä!”

”Hermostuuko Lír siitä? Änkeäkö se tulpanreiästä ammeeseen, kun olen kylvyssä?”

Shelby risti käsivartensa. ”Lír on tällä hetkellä ainoa turvamme. En usko, että sillä on aikaa lähteä traumatisoimaan itseään tuollaisilla tempauksilla.”

Fionn oli juuri kääntämässä selkäänsä järvelle, kun hänen huomionsa kiinnittyi pintaa viistävään valkoiseen varjoon.

”Kaverit!” hän henkäisi.

Kuvajaisella oli *siivet*. Niiden väli oli niin pitkä, että ensin hahmo näytti lenkokoneelta. Mutta se lensi liian matalalla ollakseen lentokone ja sen siivet *liikkuivat*. Pian erottuivat jalat – kaikki neljä kappaletta. Ja harja.

”Sehän on Aonbharr!” Shelby huudahti Fionnin korvan juuressa. Tyttö hypähti ilmaan kuin liekeissä. ”Se on saapunut! Se on tullut pelastamaan meidät! Minä tiesin, että se tulisi. *Tiesin sen!*”

Dagdan siivekäs hevonen, kuin ilmestys jostakin mielettömästä unesta, kaarteli korkeuksissa heidän yläpuolellaan. Kylkien sävy oli hehkuvan tähden hopeaa, häntäjouhet kimmelsivät talviauringossa. Hevonen liiteli taivaalla, ja sen mahtavat siivet hälvensivät pilviverhoa niin että Fionn ja hänen ystävänsä näkivät harmauden takaa vilauksen sinitaivasta.

Aonbharr – avuksi vaarassa, jota ei juosten pääse pako.

Fionnin taika purkautui varoittamatta ja pani liikkeelle tutun poltteen, joka syöksähteli hänen suonissaan.

Tulihan se sieltä.

Tuuli yltyi ankaraksi puuskaksi. Järven jää särkyi

räsähtäen, ja sen pinta leiskui väreissä, sillä sateenkaari-
raudut olivat uineet tarkkailemaan tapahtumia.

Fionn hyppäsi Samin kivenjätkäleen päälle ja huitoi
käsiään. ”Olemme täällä alhaalla, Aonbharr!”

Sam ja Shelby pomppivat tasajalkaa ja huusivat täyttä
kurkkua.

Siivekäs hevonen ei näyttänyt kuulevan heidän pyyn-
töjään. Se nousi yhä ylemmäs, ja valtavat siivet viiltelivät
synkkää pilviverhoa.

”Se lähtee pois!” Sam huudahti.

Fionn loikkasi alas kiveltä. ”Se lentää pohjoiseen.
Seurataan sitä!”

He ampaisivat juoksuun, ja Fionnin taikavoima
puhalsi vanaa ruohikkoon, kun he pinkoivat kohti metsää.
Fionn heilautti kättään, ja puut taipuivat taaksepäin, ja
niiden oksat väistyivät naristen kolmikon tieltä. Päästyään
metsikön toiselle laidalle Fionn, Shelby ja Sam puuskut-
tivat, mutta he eivät vielääkään pysähtyneet. He loikkasivat
puropahasen yli ja jatkoivat täyttä vauhtia Tom Rowanin
peltojen poikki. Lampaat hajaantuivat heidän edeltään ja
määkivät mennessään, kun Fionnin taikatuuli näykki
niiden sorkkia. Tuuli halkaisi aidan kahtia ja nakkeli kiviä
pois tieltä sitä mukaa kun Fionn ja hänen ystävänsä
etenivät kohti harmaalakisia kukkuloita.

Huipulle kavuttuaan he haukkoivat henkeään.

Aonbharr lensi yhä kauempana. Se liiteli pilvissä kuin pyrstötähti.

Fionnin into alkoi hiipua. Sen tilalle tuli turhautuminen, ja hänen suoniaan viilensi hiipivä pelko. Tuuli oli tyyntymässä. Hänen taikansa heikkeni.

”Tuolla! Se ylitti juuri nuo kukkulat!” Shelby puusutti. ”Jatketaan matkaa. Olemme ihan lähellä.”

He viilettivät alas kukkulanrinnettä niin vikkelästi kuin jalat kantoivat. Arranmoren pohjoiset tasangot avautuivat heidän edessään kuin kuuraisista ruoholaikuista tehty tilkkutäkki.

Pian Shelbyn askeleet hidastuivat, ja Samin alkoi olla vaikea hengittää. Fionnin kylkeen pisti mahdollisesti. Hänen suonissaan kiertävä veri oli yhä lämmintä – mutta polte oli nyt erilaista. Se ei enää muistuttanut raivoavaa putousta, joka kuohui muinaista taikaa, vaan tuntui pikemminkin juoksuun tottumattomien lihasten polttelulta.

Edempänä kohosi saaren majakka valkoisena ja kiiltävänä. Sen takana Kotkankärjeksi nimetty kiilamainen maakappale kurotti merelle kuin koukistunut sormi. Fionn ja hänen ystävänsä ylittivät Kotkankärjellä olevan kumpareen. Vielä jokin aika sitten täällä kasvoi pitkävaraisia kukkia suurina niittyinä ja merikotkat saapuivat kärjelle pesimään, mutta nyt maaperä oli halkeillutta ja karua. Heistä tuntui kuin he olisivat kulkeneet hautaus-

maan halki, sillä ainoa ääni oli armottoman tuulen hyinen ujellus.

Lopulta kolmikko pysähtyi.

Sam katseli pilviä happamasti. ”Taivalsin monen kuraisen pellow halki *hyvillä* kengilläni ja otin sen pollen takia astmakohtauksen riskin, ja se vain *lentää tiehensä!*”

Shelbyn olkapäät painuivat lypsyyn. ”Olen koko elämäni odottanut, että pääsisin näkemään Aonbharrin.”

”Ehkä se ei huomannut meitä”, Fionn sanoi astellen lähemmäs kallion reunaa. ”Tai ehkä sitä pelotti.”

Jyrkän teeltä Fionn näki savuavat rauniot, jotka aiemmin oli tunnettu Mustaraukkina. Kuluneen puolen-toista viikon aikana kolmen merestä töröttävän lohikareen murtuneet jäänteet olivat kallistuneet toisiaan kohti ja mustista, kiiltävistä kivistä oli muodostunut tulivuorta muistuttava rakennelma. Kraatterista oli tullut Morriganin piilopaikka. Sen yllä kaarteli korpeja, jotka tarkkailivat saarta nappisilmillään.

”Mustavuori kasvaa”, Fionn totesi levottomana.

”Ja taivas sen yllä synkkenee.” Shelby nykäisi Fionnin hihaa saadakseen tämän perääntymään jyrkän teeltä. ”Tule pois. Meidän ei pitäisi olla täällä.”

”Vuori röyhtäilee. Joskus öisin kuulen, kuinka sen sisuksista põllähtää jotakin.” Sam irvisti. ”Luultavasti tuota tuhkaa ja savua.”

He vetäytyivät kallionreunalta. Fionnin valtasi yhtäkkiä oksettava tunne, että Morrigan katseli heitä.

”Muinainen zombivelhotar ei tietenkään piittaa ilmansaasteiden vaaroista”, Sam jatkoi.

Fionn kietoi käsivartensa ympärilleen. Näillä main meri-ilma oli kylmempää, ja nyt kun taikavoima ei enää lämmittänyt häntä, vilu värisytti hänen luitaan. ”Meidän pitää palata kotiin ja kertoa muille Aonbharrista. Ehkä sen ilmestyminen merkitsee jotakin.”

”Totta kai se merkitsee.” Shelbyn hammasraudat välkähtivät, ja tyttö nappasi kummankin pojan käsikynkään. ”Se on merkki toivosta.”

Hänen sanansa saivat vastaukseksi painokkaan tuhahduksen.

”Aonbharrin paluu ei ole merkki toivosta”, lausui nari-seva ääni heidän takanaan. ”Se on merkki tuhosta. Ettekö tunne oman saarenne historiaa?”

Majakan ovella seisoi päänsä peittänyt hahmo. Salaperäinen muukalainen kallisti päätään, mutta kasvot jäivät saalin poimujen kätköihin. Fionn tunnisti kuitenkin äänen. Puhuja oli Rose. Nainen, joka oli auttanut hänen vaariaan niinä vuosina, kun vaari ei enää kyennyt poistumaan mökiltään. Juuri se nainen, joka Fionnin oli käsketty etsiä käsiinsä.

”Ja neljäs lahja, lapsi punertavan taivaan ja raivoavan

tuulen, oli Dagdan oma rakas Aonbharr, liinaharja liitäväinen”, nainen jatkoi kuin olisi lausunut jonkin muinaisen kirjoituksen sanoja. ”Avuksi vaarassa, jota ei juosten pääse pakoon.”

Shelby nielaisi. ”Tuon pätkän olin ihan unohtanut.”

”Eli tuhoa pukkaa. Siistiä. Siistiä, siistiä.” Sam vaihtoi jalkaa. ”Kuinka monen meistä neljästäsadasta saarelaisesta arvioisitte mahtuvan humman selkään?”

”Sen yhden ja ainoan, jonka Aonbharr katsoo kuljettamisen arvoiseksi”, vanha nainen totesi tyynesti.

Fionn lähestyi naista varovasti. ”Rose? Olemme etsineet teitä toista viikkoa. Mitä teette näin syrjäisessä kolkassa?”

Kuin vastauksena nainen siirtyi sivummalle. Majakan ovi avautui hänen takanaan. ”Minä asun täällä”, hän sanoi kuin asia olisi itsestään selvä. ”Teidän kolmen lienee syytä käydä peremmälle.”

Fionn, Shelby ja Sam vaihtoivat katseen. Ja sanaa sanomatta he astelivat käsikynkkää sisälle majakkaan. Ovi läimähti kiinni heidän takanaan ja sulki maailman ulkopuolelle.